

Forfatter: Worm, Jacob

Titel: EN NYE RIIME KUNST

Citation: Worm, Jacob: "EN NYE RIIME KUNST", i Worm, Jacob: . - [1968], udg. af ERIK SØNDERHOLM, [1968]-1994, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-worm01val-shoot-workid64369.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: . - [1968]

EN NYE RIIME KUNST

Jeg leer nock ad mig selv, der ieg lærd' først at riime,
Maatt' ieg for Rimetz skyld strax ende med een griime,
Og naar Ulyckelig mit Vers gick ud paa Bisp
Vidst ieg ey nermer raad end slutte med een Risp.
Jeg var vel bister nock, og klaged paa min hierne,
At dend ey fattede dend ret *Poetisk* kierne,
Og kund umuelig indbilde Mig blandt alt
At nogen tid kund' skee mand maatte rim' saa galt.
Men konsten stiger op, jo meere tid mand lever,
Jo høyre i forstand vor hierne sig opsvæver,
Med tiden glemmer Mand sligt tvungen Lapperie
[Og lærer] effter kunst at riime meere frie.
Jeg kiender her een Mand, som meget har at sige,
Som udj Riime-kunst skal neppe have lige,
Ey saa u-riimeligt kand sættes hannem frem,
Hand det jo faar i Riim, saa det har art og klem.
En Lømmel og et Skarn, een Bengel og Viintapper
At føre vel i Riim med [Hermand] giæv og [dapper]
Og riimet saa gaar ud paa fiine Juncker *Slens*
At smør' een *titul* paa udaf een *Excellentz*.
Det er vel siger du at riim' paa høye Noder,
Hand Svarer strax dertil: Det riimes med een broder:
Og hvo som dette riim vil noget dadle paa,
Og siig': Dat [riimt] sich nicht: De lar vel Riimet staa.
En beldet Svendske pog, een Danske biskops stave,
En Biskop uden skiæg, en Oberst med een krage,
Hvo der i fordum tid [havd'] vild' indbilde mig
At saa uriimeligt kund' have riimet sig,
Jeg hafde Svard: Du Nar betee dig for en *Doctor*,
At hand forordner dig *recepter* og *decocter*,
Purgatz og Nysse-krud, og and't at tage ind,
At du faar rensed ud dend galskab af dit Sind
57 Men det kand denne Mand faa Riimet naar hand lyster
Det koster kun et ord, hand legger til een Syster,
Om riimet ey i alt saa lige rigtigt er,
Saa hører hun dog til dend store *Canceler*
Ja hvo har lyst dertil, ieg vedder tyve daler,
Jeg kiender Manden vel, ieg lyver ey og praler,
At tog hand sig det for, hand riimte hvidt og Sort,
Hand Riimte suurt og sødt, een Pandkag' med een Lort,
Slet intet var saa krumt, slet intet var saa kroget,
Slet intet var saa bunt, slet intet var saa broget,
Hand [vidst' at vrie det] som Smeden vrier staa,
At det skuld riime sig, som smør udj en kaal,
Det koster ham ey stort, hand tør ey pønse længe,
Alt riimer sig for ham, lær du at rim' for penge,
Thi om der nogen end vil spørge i een hast,
Hvor skal ieg bær mig ad, ieg arme Usel gast?
At denne store Mand, som er i riim saa kunstig,
[Vil] og mig arme Diævl med riimen være gunstig,
Skuld' ieg min egen brøer i denne Sag vær' huld?
Jeg raadde ham for alt, han sparde icke guld.
Og om hand derudaf ey hafde at udskiffte,
Saa fick hand at see til, hvor hand sig best kund' giffte,
Jo nærmere i slægt, jo nærmere til Lyck,
Skiønt der een kiertel var hos saadan feedt et styck'
Hvad meere der hør til og hvad der meere rester
Kand [best] erfares hos dend smilende Bormester:
Gaa's dette Raad forbie, jeg tvifler at du Naaer

[At] Riime-Mesteren [vil riim'] for dig et Aar.